

ΕΞΕΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

...ΠΟΤΕ ΤΗΣ ΔΕΝ ΛΕΕΙ "ΟΧΙ",!...

Μοδδείζε ή σκανδαλίζα μερικά βιβλία...

Στό μάτι μου είχε μη ή τσακίνα ή Νινόν... Δευτεραγωνίστρια σ' ένα θεατράκι πολυτελείας μιάς άριστοκρατικοεικής συνοικίας κοντά στη Μονμάρτη, ήταν προικισμένη από τη φύση με άφρονότερα χαρίσματα στο κομμάτι και με πολύ λίγα στην τέχνη της. Με άλλα λόγια ήταν όμοια και δεν είχε κανένα ταλέντο. Κι' ή ίδια ή Νινόν τόξε καταλάβει αυτό. Έβλεπε πως σίγουρα θα καταντούσε εισοδήσιμα στους τρίτους και τέταρτους ρόλους, και γι' αυτό φρόντιζε να καλλιεργήσει όσο πιο τέλεια κι' επικερδέστερα μπορούσε τό ταλέντο της.. όμορφιάς της. Με άλλα λόγια, δηλαδή, χι... χι...

Έκείνη την εποχή ήμουν διευθυντής, άρχισιντάκης, συντάκτης και ρεπόρτερ τού διεσθδομαδιαίου κομικοκαλλιτεχνικού περιοδικού «Ο Αιφώπτιον Δημοσιογράφος». Δυσχερειασμένος, λοιπόν, γιατί τό θεατράκι της Νινόν είχε μία βραδεία πετάξει στό σκοτεινά δυό τζαματιζήθικες κεισόδους, τις όποιες έδωσα παραπανιστές σέ κάποιον ένοχλητικό φίλο μου—για να τόν ξεφορτωθώ—άποφάσιμα στις κομικές μου να χτυπήσω άμείλιχτα τόν θίασο.

Τό πειραγμένο φιλότιμο μου ξεσπάθωσε στό γερά. Άρχίζοντας από τόν θίασοράχ και σβαρνίζοντας στό τιφλά μου, μελαγχολικός, κορίστες και ταξιδήτριες άκόμα, κατέληξα στό τελευταία και στην άμορη Νινόν, χτυπώντας την κι' εκείνη στό σανίδα σάν χτυπάδι. Μά είχα και ιδιαίτερους λόγους να ξεχάσω έτσι τό άχτι μου και την χαλή μου στην τσακίνα κι' όμορφη θεατρινούλα. Κι' ό σπουδαιότερος απ' όλους—ό μοναδικός δηλαδή—ήταν ό έξης: Τήν λαχταρούσα από καρπό τη Νινόν μου, μά δειλάζα να της τό πω. Καί μία βραδεία πού άποφάσιμα να της εκμιστηρηθώ τόν καιμό μου, την έπαθα σάν αγράμματος !..

Ναι. Έτσιγε ν' άοπάξω εκείνες τις ήμέρες μία κακοηθέστατη γιγποούλα. Σαπλωμένος στό έργενικο κρεβάτι μου, μελαγχολικός κι' έπιλητα τρομερά, άντικεινόντας διαρκώς τούς γυναικούς τοίχους τού πολυτελούς σαβαλιόλαστρατέμιαν μου. Άποφάσιμα λοιπόν εκείνη τη βραδεία, μισοήπνωτισμένος απ' τη διαρκή προσήλωση τού μυαλού μου στην θεατρινούλα τόν δνειφον μου, να άναρρώσω μία ώρα γνηγορώτερα και να πάω να την δω !..

Αι' έπος, άμ' έργον. Τινάχτηκα όρθός, ντύθηκα, τυλίχτηκα στό κακόλι μου και τράβηξα ίσα για τό θεατράκι της Νινόν. Πέτυχα την παρίστασι στό διάλειμμα και χαρούμενος, έτρεξα στό κωμαρίν της, λαχταρισμένος να την δω...

Με δέχτηκα όρθια και βιαστική. Της ψθύρισα παθητικά, με ήφος βρετεντικό :

—Μπονσουά, μαμαζέλ... Θα μπορούσα να σας προσφέρω μετά την παρίστασι κανένα έλεκτο μεζέ στην άντικωνή ταβέρνα ; ... Θα είχα συγχρόνως πολλά να σας πω !

Μοδδείζε παρενθής ή σκανδαλίζα μερικά βιβλία και ψθύρισε με γοητευτική θλίψη :

—Έυχαριστός θα έρχόμουν, κύριε Φαμελία... Άλλά πρέπει να ξενητώσω, άποστηθίζοντας τό όλο μου, για την άφρανη πρεμιέρα... Κατά συνέπειαν !..

Κατά συνέπειαν, έστραφα παρενθής, άναστατομένος κι' άναμαλλασμένος, ξερομασώντας άνάμεσα στό έφτάμισο δόντια μου την κατεργή γυλιόπτητα και τόν άγριο πόθο μιάς έκδικήσεως άμείλιχτης. Κι' όπως σας είπα στην άρχή, άρπαξα με λαχτάρα την πρώτη άφορηή πού μου παρουσιάστηκε, για να έκδικηθώ....

Άαααα, ψιχή μου... Πόσο γλυκιά μου φάνηκε ή έκδικήσι !..

τι τό ταξί τού άρχηγού τους είχε πέσει στό χέρια τών άστynomικών, στάθηκαν σαστισμένοι, κι' ύστερα, με τό πιστόλια στό χέρι, άρχισαν να γλιστρούν τοίχο - τοίχο σ' εκείνη την έρημη Λεωφόρο και να έτοιμάζονται για μία τελευταία κι' άπελπισμένη επίθεσι. 'Ο Τζούλιους Σάλικ όμως, πού παρακολούθησε τις κινήσεις τους, έβγαλε τό χέρι του έξω από τ' σιτοκίνητο κι' άδειασε τό πιστόλι τού άπάνου τους. Δυό άκόμια γυλιόπτες σωριάστηκαν τότε καταγής, ένώ οι άλλοι βιάστηκαν να τό βάλουν στό πόδια και να ξεφρανοθούν...

'Ο «Βαρόνος της Μπύρας» όταν άδηγήθηκε στην άστynomία, σωριάστηκε τρομοκρατημένος άπάνω σέ μία καρέκλα. Δεν ήταν πειά ό σκληρός κι' άφοβός γυλιόπτες, πού κρατούσε διαρκώς άνάστατη τη Νέα Ύορκη, με τ' άποτροπάια έγκλήματά του. Ήταν ένας άνθρωπος, πού έτρεμε μπροστά στον έπιλήτη της ηλεκτρικής καρέκλας !

Οι άστynomικοί από την έρευνα πού τού έκαναν, βρήκαν άπάνω του ένα τοκέ 50.000 δολλαρίων, ένα μπρόνινγκ τελειότατον συστήματος με έντά σφαίρες και τη φωτογραφία της Άνωμπέλας Χόρν, της «βασιλισσας τών κωμαρής» της Νέας Ύόρκης, με μία τρυφερή άφιέρωση...

'Ο «έχθρος τού λαού» κλειστηκε άμέσως στις φυλακές, απ' όπου δεν θα ξαναβγί πειά, παρά μονάχα για να παραδοθί στο δήμο. 'Ο Σούλτς ήταν ό τελευταίος «βασιλεύς τών γυλιόπτες» της σειράς τού. Άλ Καπόνε και τού Τζέιν Ντάιμοντ. Φαίνεται λοιπόν ότι ή Νέα Ύορκη άρχισε πειά να έλευθερώνεται από την τρομοκρατία τού μυστηριώδους και σκοτεινού ύποκόμου της.

Τράβηξα ίσα για τό θεατράκι της Νινόν...

Σήμερα τό πρωί δέχτηκα στό γραφείο μου—μόλις πήγα κιάλας—την κομική και λαχταριστή Νινόν μου. Σαστισμένος απ' την άπροσδόκητη εμφάνισι της, σηκώθηκα όρθός και την ύποδέχτηκα σάν θαμνομένος και βουβός. Της έδειξο μία καρέκλα να καθήση. Μά εκείνη άρνήθηκε με λελιότητα και μου είπε με έλαφρό παράπονον :

—Με λούσατε κυριολεκτικώς στο τελευταίο χρονογράφημά σας, κύριε Φαμελία... Με κατασυνκοφανήσατε... Σύμφωνα με τα γραφομένα σας, είμαι μά απ' τις έλαφρόμυαλες εκείνες πεταλούδες, πού όταν θέλει κανένας να τις χαρακτηρίση, λέει μονάχα την έξης ειρωνική παροιμία : «Πούά ;... Αυτή ;... Ζήτησέ της ό,τι θέλεις ; Πότε της δεν θα σου πη «χι» !...»

—Ω, συγχωρήστε με, μαμαζέλ, της άποκριθήκα με συντριβή. Παρασούθηκα... Είχα άκούσει για σας να λένε, ότι....

—Ότι δεν ξέρω να λέω «χι» ποτέ μου ; ξεφώνισε βίαια ή Νινόν μου. Έννοια σας κι' έννοια τους όμιος, κύριε Φαμελία... Θα σας άποδείξω χειροπιαστά πως ξέρω να λέω «χι», μοχθηροί και κακοανατεθραμμένοι άνδρες !..

'Η τύχη τόσο πολύ με τσάκισε, ώστε έστραπα-παρενθής θλιμμένος τόν έξης άξιωματιόμυνο διάλογο με την χαριτωμενοφουρισμένη έπισκοπριούλα μου :

—Άχ, μαμαζέλ... Να ξέρατε πόσο θλιβόμα !.. Μήπως τυχόν τό ξέρετε ;

—ΟΧΙ !..

—Άν σας ζητήσω γονατιστός συγγώμη, θα είστε άκόμα θυμομένη ;

—ΟΧΙ !..

Γονάτια στο λεπτό κι' έξακολουθήσα :

—Μήπως κινδυνεύω στο μέλλον να χάσω τη λατρευτή μου φιλία σας ;

—ΟΧΙ !..

—Μήπως μου κλείσετε κατάμουτρα την πόρτα τού σπιτιού σας ;

—ΟΧΙ !..

—Θά μου άπαγορεύσετε να φλερτάρω άδωα κι' άγνά μαζί σας ;

—ΟΧΙ !..

—Θά δυσαρεστηθίτε αν, έδώ κι' εκεί καμμία φορά, σας ελαφροτομπήσω τό μπρατσάκι ;

—ΟΧΙ !..

—Ότε κι' αν εισπράξω από τώρα μία προκαταβολή ;

—ΟΧΙ !..

Της ελαφροτομπομάδεψα τό τρυφερό μπρατσάκι κι' έξακολούθησα με παρακλητική κατάνυξι :

—Βλέπετε τίποτε τό άποπο, στό να σας άγκαλιάσω με άδωότητα τρετξαδελφική ;

—ΟΧΙ !..

—Μήπως είμαι κάπως... χι... δηλαδή κάπως τολιμηρούτσιος ;

—ΟΧΙ !..

Τήν άγκαλίασα με λαχτάρα, σήκωσα τα μάτια μου στό ξεφαιμένα της ματάκια και διαβάοντας μέσα τους την πό χριστιανική άνεξικακία και την πό πονούνη επείκεια, ξεφάνισα με πάθος Τριστόνου προς 'Ιζόλδην :

—Θά ξαναπήτε εναι στους άλλους, όταν θα σας προσφέρουν την καρδιά τους ;

—ΟΧΙ !..

—Μήπως τό βράδυ είστε άπασχολημένη στην μελέτη σας, για να τό προνοήσατε μαζί σέ καμμία ταβέρνα ;

—ΟΧΙ !..

—Σας άρέσει πού πολύ τό...λιθάιν απ' τα φιλιά ;

—ΟΧΙ !..

—Θα γυρίσετε τη νύχτα μόνη σας στό σπίτι σας ;

—ΟΧΙ !..

—Θά μ' αφήσετε μόνον άπόψε ;

—ΟΧΙ !..

—Όποτε δεν με μισήτε ;

—ΟΧΙ !..

—Και τώρα πού μου άποδείξατε χειροπιαστά — βεβαιώθηκα και με τ' αυτιά μου, άλλωστε—πως ξέρετε να λέτε «ΟΧΙ», μου επιτρέπετε να σας χαρίσω ένα φιλάκι συγγενικό στό κερασένια σας χειλάια ;

—ΝΑΙ... ΝΑΙ... ΝΑΙ !..

Παρακαλώ ;... Μήπως θέλετε και τη συνέχεια ;... Δεν σας φάνηον τα παραπάνω ;...

Ά, μά είστε πολύ άπαιτητικοί—για να μην πω άδιάκριτοι—άγαθητό μου άναγγώστα !..

POMPIER ΦΡΑΝΣΕΒΙΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ δύο λαποδυτών :

—Έχεις και ρολόι, έμαθα ;

—Βέβαια.

—Και πόσο σου κόστισε ;

—Δεν ρώτησα την τιμή, γιατί...δεν ήταν κανένας στό κατάστημα τη στιγμή πού τό πήρα...

Τήν άγκαλίασα με λαχτάρα...